

[Lone Dybkjær]

Når det drejer sig om procentsatsen, er det rigtigt, at man har lavet en mere fornuftig overgang end den, man havde foreslået. Det tror jeg såmænd ikke man alene har gjort for vores skyld – måske også for vores skyld, men ikke alene for vores skyld. Det er også sket, fordi det ville være fuldstændig umuligt for den enkelte dagpengemodtager at forstå, hvad det var for nogle beløb han/hun modtog i dagpenge, fordi det hoppede op og ned, afhængigt af, om der kom velstandsregulering, afhængigt af, om man befandt sig på de 85 pct. eller på de 80 pct. Men slutresultatet er stadig væk det, at man også her går 10 pct. ned i dagpenge, ligesom man går ned, når man er på maksimumdagpenge. Det er det, at man direkte sætter folk ned, vi ikke har kunnet acceptere.

Da der har været talt meget om regneeksemplere, vil jeg godt have sagt, at jeg indrømmer, at nogle af de forslag, vi fik over, var noget uigennemskuelige. Men vi bør medgive ministeriets embedsmænd, at når vi så har stillet nogle spørgsmål, bl. a. smukt formuleret af den tidligere arbejdsminister, så har vi også fået de dækkende svar, sådan at vi nu ved, hvad det drejer sig om. Om det så er den tidligere arbejdsminister eller embedsmændene, vi skal takke for det, ved jeg ikke, men i hvert fald mener jeg, at embedsmændene har regnet meget på det i det øjeblik, vi har bedt om det, sådan at vi har nogle præcise oversigter over, hvad de enkelte ændringsforslag nu indebærer. Vi ved godt, at det har ikke været noget, de bare har kunnet gøre mellem kl. 8 og kl. 17 om dagen; man har også måttet tage andre timer i brug. Så meget om det.

Som jeg nævnte under førstebehandlingen, er der en lang række ting i regeringens lovforslag, vi har støttet uden videre, og som der i øvrigt ikke har været så frygtelig megen diskussion om i udvalget. Vi er nået til, at efterlønnen er blevet bragt på plads. Vi har taget den automatiske regulering ud. Det accepterer vi. Lige så vel som vi finder, at automatikken andre steder skal tages ud, må den også tages ud her. Jeg synes, vi er nået til et godt resultat, når det drejer sig om de nuværende efterlønsmodtagere og dem, der kommer ind i systemet inden 1. januar 1983, idet de også bliver velstandsreguleret. Det er klart, det skaber nogle problemer i forhold til de kommende efterlønsmodtagere, som

ikke får den tilsvarende velstandsregulering, fordi de vil følge den udvikling, der i øvrigt er på dagpengeområdet.

Vi har fastholdt vores ændringsforslag om, at man bør fastfryse maksimum, sådan at folk ikke går ned i løn, og at man bør fastfryse de 90 pct. Når vi har ønsket at fastfryse de 90 pct., er det, som jeg også sagde under førstebehandlingen, specielt, fordi vi betragter også sygedagpengene i denne sammenhæng. Man har – og det har man også fra den nuværende regerings side – ønsket, at de to systemer var ens, dvs. at man ikke opererede med forskellige satser i de to forskellige systemer, fordi der derved kunne opstå spekulation i systemerne. Vi har, som det også vil fremgå senere på dagen, ikke kunnet acceptere, at man øger forskellen mellem funktionærer og dagpengemodtagere, når det drejer sig om sygdom.

Så er der spørgsmålet om det med det dyre og om moralen. Det med det moralske skal jeg undlade at komme ind, men hvad det koster, vil jeg derimod godt gå ind på. Man kan se af bemærkningerne til vores ændringsforslag, at vi har dækket de merudgifter ind, der er ved, at vi fastfryser maksimumsbeløbet og fastfryser de 90 pct., og vi har oven i købet også dækket den velstandsregulering ind for de nuværende efterlønsmodtagere, som vi har foreslået. Det synes jeg egentlig, når jeg selv skal sige det, er en rimeligt fair måde at håndtere lovforslaget på. Det er naturligvis sket i erkendelse af, at vi ønsker at bidrage til de besparelser, vi alle sammen ved er nødvendige.

Jeg vil godt til den socialdemokratiske ordfører sige, at jeg deler ikke hans betragtninger om, at først giver man noget, og derefter frarøver man i øvrigt det samme beløb, og så lader man som om, man har gjort noget godt. Det er ikke det, der er tale om, hr. Svend Auken. Det, der er tale om, er, at alle, også de arbejdende, bidrager til dette system. Det er jo den store forskel mellem vores og regeringens forslag. Regeringens forslag lod de arbejdsløse betale alting. Vi siger, at med et øget medlemsbidrag bidrager de, der er i arbejde, også til de arbejdsløse. Det mener vi i øvrigt er en filosofi, der burde være meget mere gennemgribende, end den er i øjeblikket. De, der er i arbejde, må også på alle punkter bidrage til de arbejdsløse. Det er det,